

Siloe

ROČNÍK XX.
MAREC 2021

ČASOPIS EVANJELICKÉHO A. V. CIRKEVNÉHO ZBORU LEVICE

1. Kron 21, 16
Keď Dávid pozdvihol
oči, vidiel anjela
Hospodinovho stát'
medzi zemou a nebom
s vytaseným mečom
v ruke, smerujúcim na
Jeruzalem

Milí veriaci,
nachádzame sa uprostred zúriacej pandémie koronavírusu. Smutných prípadov úmrtí pribúda, nakazení sú aj mnohí naši známi a priatelia. Situácia je veľmi ťažká a zložitá. Sami sa často pýtame: „Kedy bude koniec? Kedy sa vrátíme do normálu?“

V Biblii nachádzame veľa správ, ktoré hovoria o ťažkých infekčných pandemiách. V staroveku a stredoveku to boli hlavne mor či malomocenstvo. Kto sa týmito chorobami nakazil, bol odsúdený na pomalé umieranie.

Samozrejme, dnes dobre vieme, že tieto a iné nákazy spôsobovali a spôsobujú vírusy, voči väčšine ktorých sme dnes rezistentní vďaka očkovaniu ešte v detskom veku. Ale kedysi tieto choroby usmrtili milióny ľudí po celom svete. Zaujímavé je si však uvedomiť, že spúšťače takýchto ničivých epidémií sa nachádzajú v duchovnej oblasti.

Pri desiatej egyptskej rane to bol anjel zhubca, ktorý zabíjal všetko prvorodené v Egypte. V Zjavení Jáno-
vom sú to tiež anjeli, ktorí rozlomili pečate, a tak prišli hrôzy na celú zem aj v podobe epidémií. Azda najdesivejší pohľad do duchovnej sféry sa nachádza v Kronických knihách. Mo-

8. marec MDŽ

zdroj: pixabay.com

rová epidémia sa rozšíria po celom Izraeli a podľahlo jej 70 000 mužov. Všetky opatrenie boli márne. Nič nezaberalo, morová nákaza postupovala ďalej a mnohí ľudia v jej dôsledku zomierali. Kráľ Dávid bol z celej situácie veľmi nešťastný. Môžeme nahliadnuť do duchovného pozadia epidémie, ako je to zapísané v 1. knihe Kronickéj:

Boh vyslal anjela do Jeruzalema, aby ho pustošil. Ako tak pustošil, pozrel sa Hospodin a olutoval pohromu. Povedal anjelovi – zhubcovi: Dosť už! Zadrž ruku! Anjel Hospodinov vtedy stál pri humne Jébusejca Ornána. Keď Dávid pozdvihol oči, vidiel anjela Hospodinovho stát' medzi zemou a nebom s vytaseným mečom v ruke, smerujúcim na Jeruzalem. (1. Kron 21, 15 -16)

Potom sa Dávid a ostatní vodcovia krajiny obliekli do vrecoviny, kajali sa a prosili Hospodina o zlúčenie. Po tomto sa morová nákaza zastavila a skončila.

Bratia a sestry,
aj pandémie koronavírusu prišla na tento svet nie náhodne, ale dopustil ju Hospodin. A On jediný ju má moc zastaviť. Samozrejme, musíme dodržiavať všetky bezpečnostné opatrenia a iste pomôže aj očkovanie. Ale tá kardinálna príčina je duchovná. Nikto nevie, či sa niečo podobné v budúcnosti nemôže zopakovať znova. A tieto vírusové ochorenia prichádzajú vtedy, keď to Boh dovolí.

Nachádzame sa v pôstnom období, ktoré nás volá k vnútornému zastaveniu sa, rozjímaniu, modlitbám a očisťovaniu si svojho vnútra Božou milosťou.

Položme si v tomto pôstnom období otázky:

„V čom mne osobne poslúžilo toto obdobie pandémie? Čo chceš, Bože, v tejto situácii ukázať práve mne? Som Ti bližšie ako pred pandemiou? Mám čistejšie srdce? Som plný Tvojej lásky aj keď je situácia okolo mňa

Pokračovanie na 2. str.

Dokončenie z 1. str.

vážna? Čo si ma počas tohto ťažkého obdobia naučil?“

Máme dve možnosti riešenia. Buď budeme stále zatínať päste od zlosti na ministra zdravotníctva, politikov aj na všetkých ľudí okolo seba. Ale potom nám môžu zaznieť slová Pána Ježiša:

Ajhľa, ozdravel si, nehreš viac, aby sa ti niečo horšie nestalo. (J 5,14)

Alebo sa budeme modliť za seba, svoje duše, svoje srdcia, svoje rodiny. Budeme sa modliť za celé Slovensko, aby sme sa polepšili a vrátili k viere v Pána Boha. Pretože nám chýba pokora a bez nej nemôžeme spoznať Boha. Modlievajme sa pravidelne za našu krajinu, za ochranu pred koronavírusom a za duchovné prebudenie v srdciach ľudí okolo nás. Potom o nás budú platiť Hospodinove slová:

Ak ľud môj, ktorý je pomenovaný po mne, sa pokorí, bude sa modliť, hľadať moju tvár a odvráti sa od zlých ciest: vyslyším ho z neba, odpustím mu hriech a jeho krajinu vyličím.

(1. Kron 7, 14)

Martin Riecky

Modlitba:

Otče nebeský, zmiluj sa nad nami, svojimi biednymi a hriešnymi služobníkmi, ktorí v pokore k Tebe volajú uprostred zúriacej pandémie koronavírusu. Prosíme, odpusť nám naše previnenia a hriechy. Zmiluj sa nad nami, naši rodinami, celou našou krajinou. Nie vždy sme Ťa celým srdcom milovali. Nie vždy sme Ťa nasledovali. Nie vždy sme konali Tvoju vôľu. Kľačíme pred Tebou v prachu a v popole a pokorne Ťa prosíme: Zastav ničivé pustošenie koronavírusom. Prikáž anjelovi ničiteľovi, aby vložil svoj meč do pošvy. Ochrán naše rodiny, našich blízkych a nedovoľ, aby sa ich dotýkalo zlo. Buď naším Pánom a Bohom, hodným najvyššej cti a slávy. Chceme sa k Tebe vinúť v láske a pre zásluhy Tvojho Syna a nášho Pána Ježiša Krista. Nezavrhuj nás spreď Tvojej tváre, ale zmiluj sa nad nami a buď nám milostivý.

Amen

Augsburské vyznanie viery (8. časť)

XXVII. článok:

O kláštorných sľuboch

Keď máme hovoriť o kláštorných sľuboch, treba si najprv pripomenúť, čo sa dosiaľ o nich myslelo, aký bol život v kláštoroch a že sa tam denne konalo nielen proti Božiemu slovu, ale aj proti pápežským zákonom. Lebo v dobe sv. Augustína kláštorný život bol slobodný. Neskôr, keď sa narušila pravá kázeň a učenie, vymysleli kláštorné sľuby, chtiac nimi ako nejakým vymysleným väzením obnoviť poriadok. Okrem kláštorných sľubov vymysleli ešte aj iné veci a týmito okovami a bremenami obťažili mnohých pred dosiahnutím predpísaného veku.

Takto sa dostali do kláštora mnohí aj z nevedomosti, ktorí, i keď už neboli mladiství, predsa neoценili a nepoznali ešte dostatočne svoje schopnosti. Všetci, čo sa takto zaplietli a zamotali, boli donútení zostať v týchto okovách bez ohľadu na to, že podľa pápežského práva mohli byť oslobodení. A toto bolo prísnejšie v ženských kláštoroch ako v mužských, hoci by sa bolo patrilo skôr šetriť ženy ako slabšie pokolenie. Táto prísnosť a tvrdosť sa už dávnejšie nepozdávala mnohým zbožným mužom. Lebo veľmi dobre vedeli, že i chlapcov i dievčatá dávali do kláštorov preto, aby ich tam živili. Dobre videli aj to, že to veľmi zle dopadlo. Videli, koľko pohoršenia a znepokojenia vo svedomí to spôsobilo. Preto sa mnohí ľudia žalovali, že sa v takýchto chúlостivých veciach vôbec nedbá ani na kánony. K tomu pristúpila aj neutajovaná mienka o kláštorných sľuboch, čo zle padlo aj mnohým mníchom, ktorí mali len trochu rozumu.

Vykladali, že kláštorné sľuby sa vyrovnajú krstu a že kláštorným životom si možno zaslúžiť u Boha odpustenie hriechov a ospravedlnenie. Ba ešte aj to dokladali, že si kláštorným životom nielen

spravodlivosť a zbožnosť zasluhujú, ale že tým zachovávajú aj Božie prikázania a rady evanjeliové. Slovom, že kláštorné sľuby sú viac ako krst. A aj to, že kláštorný život má omnoho viac zásluh ako všetky ostatné stavy, ktoré Boh ustanovil, ako napr. kňazský a kazateľský stav, vrchnostenský, kniežací a vladársky stav a im podobné, ktoré všetky konajú svoje povolanie podľa Božieho prikázania, slova a rozkazu a nie podľa vymyslenej duchovnosti. Toto nemôžu utajiť, lebo tak to čítame v ich vlastných knihách.

Okrem toho ten, čo ho takto zdrapili a dostali do kláštora, málo sa naučil o Kristu. Predtým kláštory bývali školami Písma svätého a iných vied, čím sa slúžilo cirkvi, ktorá z kláštorov dostávala farárov a biskupov. Teraz je to však celkom ináč. Predtým prichádzali do kláštora, aby sa učili Písmu svätému. Teraz však predstierajú, že kláštorný život je na to, aby si ním zaslúžili Božiu milosť a spravodlivosť u Boha. Ba že je to stav dokonalosti a stavajú ho vysoko nad ostatné stavy, ktoré Boh ustanovil. Toto všetko pripomíname bez najmenšieho hanobenia preto, aby sa tým lepšie dalo pochopiť, čo a ako o tomto učíme a kážeme.

Ponajprv učíme, aby tí, čo chcú vstúpiť do manželstva, teda všetci, ktorí nie sú spôsobilí zostať slobodnými, mali možnosť a právo sa oženiť. Lebo sľub nemôže zrušiť Božie ustanovenie a prikázanie. Boží príkaz takto znie: „Aby sa vyhlo smilstvu, nech má každý svoju ženu a každá svojho muža. (1. Kor 7,2) Pritom do manželstva nielen Božie prikázanie, ale aj Božie stvoriteľské dielo a poriadok ponúka, núti, ženie všetkých, ktorým sa nedostalo zvláštneho Božieho daru panictva, a to podľa tejto Božej výpovede: „Nie je dobre byť človeku samotnému. (1. M 2,18)

Nuž, čímže možno proti tomuto dôvodiť? Vychvaluj si sľub a povinnosť, ako len chceš, ceň si ich, ako len môžeš, nedokážeš však, že sľub ruší Božie prikázanie. Učenci hovoria, že sľub neobstojí pred pápežovým právom. Teda tým menej môže zaväzovať proti Božiemu prikázaniu a prevziať jeho miesto a moc.

Keby povinnosť plynúca zo sľubu nebolo možné vyzdvihnúť, tak by ani pápež nemohol od nej dišpenzovať a oslobodiť. Lebo ani jeden človek nemá právo zrušiť povinnosť, ktorá vyplýva z Božieho práva. Preto pápeži správne spoznali, že pri týchto záväzkoch treba byť zhovievavým a často dali dišpenz, ako napr. jednému aragonskému kráľovi a mnohým iným. Keď sa teda dával dišpenz kvôli zachovaniu časných vecí, tým skôr ho treba dávať kvôli potrebám duše.

Prečo teda protivníci tak bezohľadne nástoja na dodržaní sľubu a nevšimnú si, že sľub má svoju zvláštnu povahu? Lebo sľub má byť len v možných veciach a k tomu dobrovoľný a nenútený. Každý však vie, ako je to s ľudskými schopnosťami a možnosťami zachovávať večnú čistotu. A málo je i mužov i žien, čo by boli kláštorné sľuby učinili sami od seba dobrovoľne a s plnou rozvahou. Na kláštorný sľub ich nahovorili prv, ako si to vedeli rozvážiť. Niektorých aj donútili a dohnali. Preto je nespravodlivé debatovať o záväznosti sľubov s takou prísnosťou a tvrdosťou, najmä keď všetci uznávajú, že sa protiví povahe a podstate sľubu, keď nie je dobrovoľný a keď sa nedával s dobrým rozmyslom a uvážením.

Niektoré kánony a pápežské zákony rušia sľuby, ktoré dali mladší ako pätnásťroční. Robia to preto, lebo pred týmto vekom niet ešte dosť rozumu rozhodovať, ako si majú usporiadať celý život. Iný kánon, vzhľadom na ľudskú slabosť, pridáva ešte viac rokov. Zakazuje totiž urobiť kláštorný sľub pred osemnástym rokom života.

Väčšina tých, čo opúšťajú kláštory, sa vyhovára a za príčinu udáva, to že prišli do kláštora väčšinou pred týmto vekom ešte ako deti.

Konečne, i keď možno karhať porušenie kláštorného sľubu, z toho nevyplýva, že manželstvo takých treba roztrhať. Veď sv. Augustín v 27. g. I. cap Nuptiarum hovorí, že takéto manželstvo sa nemá zrušiť. A sv. Augustín má veľkú vážnosť v kresťanskej cirkvi, aj keď neskôr niektorí zmýšľali inakšie.

I keď Božie prikázanie o manželstve ich oslobodzuje a zbavuje kláštorného sľubu, naši predsa prinášajú ešte omnoho viac dôvodov, že kláštorný sľub je neplatný a nezáväzný.

Všetky služby Božie, ustanovené a volené ľuďmi bez Božieho prikázania a rozkazu, aby sa nimi získalo ospravedlnenie a Božia milosť, sa protivia Bohu, Svätému evanjeliu a Božiemu prikázaniu. Sám Kristus hovorí: „Darmo ma však uctievať, keď ľudským rozkazom učia ako učeniám Božím.“ (Mt 15,9) Tak isto učí aj sv. Pavol všade, totiž, že spravodlivosť sa nemá hľadať v našich prikázaniach a službách Božích, ktoré vymysleli ľudia, ale že spravodlivosť a zbožnosť u Boha pochádza z viery a z dôvery, keď veríme, že nás Boh prijíma na milosť pre svojho jediného Syna Krista.

Je všeobecne známe učenie a kázanie mníchov, že vymyslená spravodlivosť dáva zadosťučinenie za hriechy a získava Božiu milosť a ospravedlnenie. Či toto nie je znevažovanie vznešenej a vzácnnej milosti Kristovej a popieranie spravodlivosti viery? Z toho vyplýva, že takéto praobyčajné sľuby boli nepravou a falošnou službou Božou, a teda preto nezaväzujú. Veď bezbožný a proti Božiemu rozkazu učinенý sľub je nezáväzný a neplatný. Aj kánony učia, že sľub nesmie byť záväzkom k hriechu.

Svätý Pavol hovorí Galafanom: „Úplne ste odlúčení od Krista, ktoríkolvek chcete byť ospravedlnení zo zákona. Vypadli ste z mi-

losti. Preto aj tí, čo chcú byť ospravedlnení kláštorným sľubom, sú odlúčení

od Krista a vypadli z milosti. Lebo olupujú o česť Krista, ktorý jediný ospravedľňuje, a privlastňujú túto česť svojim sľubom a kláštornému životu.

Nemožno zaprieť, že mnísi učili kázať, že pre svoje sľuby a kláštorný život a obcovanie sú ospravedlnení a zasluhujú odpustenie hriechov. Ba vymysleli a rozhlásili ešte nehoráznejšie a nezmyselnejšie náuky, totiž, že zo svojich dobrých skutkov môžu udeliť aj iným. Keby niekto chcel toto zlomyseľne rozvádzať a preháňať, koľko by toho nazbieral, za čo sa teraz aj sami mnísi hanbia a radi by boli, keby sa to nikdy nebolo stalo. A nad toto všetko nahovorili ešte ľuďom, že vymyslené duchovné rády sú stavom kresťanskej dokonalosti. Toto však znamená chváliť sa, že skutkami sa dosiahne ospravedlnenie. Toto nie je malé pohoršenie v kresťanskej cirkvi, keď sa ľuďom predkladá taká služba Božia, ktorú ľudia vymysleli bez Božieho prikázania. A keď sa učí, že takáto služba Božia robí ľudí bohumilými a spravodlivými. Lebo spravodlivosť viery, o ktorej treba v kresťanských cirkvách najviac učiť, sa zatemňuje, keď sa ľuďom zaslepujú oči takouto zvláštnou anjelskou duchovnosťou a falošným zdaním chudoby, pokory a čistoty.

A okrem toho zatemňujú sa aj Božie prikázania a správna a pravá služba Božia, keď ľudia počúvajú, že len mnísi žijú v stave dokonalosti. Veď kresťanská dokonalosť je: Boha sa srdečne a úprimne báť, srdečne Mu dôverovať a veriť, ako aj spoľahnúť sa, že pre Krista máme milostivého dobrotivého Boha. A že vo svojich potrebách môžeme a máme prosieť Boha a každý vo svojom povolaní a stave s istotou očakávať pomoc od Neho vo svojich ťažkostiach. Pritom aj navonok usilovne konať dobré skutky a vykonávať svoje povolanie. Na tomto sa zakladá pravá dokon-

Pokračovanie na 4. str.

Pokračovanie z 3. str.

alost' a pravá služba Božia, a nie na žobrote alebo na čiernej alebo šedej kapucni, atď. No pospolitost' nadobúda škodlivú mienku z nepravnej chvály kláštorného života, keď počúva neprestajné a nemierne vychvalovanie panictva. Následok toho je, že v manželstve žije s ťažkým svedomím. Keď pospolitý človek počuje, že len žobrák je dokonalý, nemôže vedieť, že môže mať bez hriechu majetok a že môže bez hriechu obchodovať. Keď ľud počuje, že nepomstí sa je len rada, niektorí si môže myslieť, že pomstí sa mimo vrchnosti nie je hriechom. Niektorí sa domnievajú, že kresťan vôbec nemá trestať ani ako vrchnosť.

Možno sa dočítať o mnohých prípadoch, že niektorí opustili ženu a deti i svoje úrady a utiahli sa do kláštora. Toto nazvali útekem zo svetla a hľadaním života, ktorý by sa väčšmi líbil Bohu ako život iných. Nevideli, že Bohu treba slúžiť podľa prikázaní, ktoré On vydal a nie podľa prikázaní, ktoré ľudia vymysleli. Teda dobrý a dokonalý životný stav je stav, ktorý sa opiera o Božie prikázanie. Ale stav, ktorý sa neopiera o Božie prikázanie, je zhubný. O týchto veciach treba ľudí správne poučiť.

Aj Gerson už dávno predtým karhal mníšsky blud o dokonalosti. Z toho vidieť, že za jeho života bolo novotou, že by kláštorný život mal byť dokonalejším stavom.

Kolko bezbožných náuk a bludov väzí v kláštorných sľuboch: že ospravedlňujú a robia bohumilými, že sú kresťanskou dokonalosťou, že sa nimi zachovávajú evanjelické rady a prikázania, že majú prebytok dobrých skutkov viac, ako sú Bohu povinní. Keďže však všetko toto je falošné, márne a vymyslené, tak aj kláštorné sľuby sú neplatné a nezáväzné.

(pokračovanie na budúce)
(Symbolické knihy evanjelickej cirkvi augsburského vyznania, preložil Oto Vízner, Liptovský Mikuláš: Tranoscius, 1992, str. 54 - 57)

Sila vlastnej skúsenosti

V jednej z kázni vypočutých z internetového vysielania novoročných služieb Božích niektorého cirkevného zboru zaznela úvaha na túto tému:

A teraz už vy, ktorí hovoríte: „Dnes alebo zajtra vypravíme sa do tohto alebo tamtoho mesta, pobudneme tam rok a budeme kupčiť a zarábať... veď neviete, čo bude zajtra s vašim životom; ste para, ktorá sa nakrátko ukáže a potom zmizne; miesto toho, aby ste hovorili: Ak Pán bude chcieť, budeme živi a vykonáme toto alebo tamto!“ (List Jakuba, 4, 13-15)

Slovo Božie, ktoré počujeme alebo si ho prečítame v Biblii, sa snažíme brať s plnou vážnosťou, pochopiť jeho obsah a vziať si z neho ponaučenie pre vlastný život. No napriek našim snahám niekedy všetko zostáva v abstraktnej, teoretickej rovine, dostane sa nám to do uší, no nie do srdca, časom na to zabudneme, prekryjú tu iné zážitky a vnemy. Pán sa však niekedy postará o to, aby sme si slová Písma lepšie zapamätali, vychováva nás nimi, pripraví nám situácie, keď na vlastnej skúsenosti precítime ich obsah.

Pracujem ako ekonómka a významnou časťou mojej práce je vedenie účtovníctva. V tejto práci znamená začiatok každého roka – prvý a časť druhého mesiaca najväčší nápor. Treba z účtovného hľadiska uzatvoriť rok, pripraviť rôzne hlásenia a výkazy - všetko má svoje termíny. Vyžaduje to premyslenú organizáciu práce. Je začiatok januára a ja si plánujem, rozvrhujem čas – s dobrým vedomím a presvedčená, že všetko mám pod kontrolou. Navyše sa blíži deň mojich okrúhlych narodenín – plánujem, ako ho osláviť aspoň v užšom rodinnom kruhu.

Je 11. január. Michal – syn sa necíti dobre, nasledujúci deň idem do práce trochu nervózna – Michal ide na testovanie. Potvrdilo sa, čoho sme sa obávali: Michal je pozitívny na COVID, nakazil sa v práci. Uvedomujem si, čo to pre mňa znamená. Chytá ma panika, môj starostlivo pripravený harmonogram sa rúca. Zostávam v práci do večera, viem, že od zajtra som doma v karanténe. Nachystám si celú hromadu papierov, ktoré si beriem do-

mov, s manželovou pomocou zriadieme vzdialený prístup z môjho PC v práci na PC doma. Počítam 10 dní karantény a zostavujem nový plán. Popri starostlivosti o Michala, neustálej dezinfekcii všetkého možného - vrátane seba, sa snažím pracovať z domu tempom, ktoré si situácia vyžaduje. 10. deň ukončenia karantény sa blíži a ja už plánujem, čo prvé v práci porobím. Zaujatá udalosťami a pohltená aktivitami si neuvedomujem – alebo nechcem pripustiť? – že akosi necítim vône a pachy, nosovú sliznicu mám zdurenú, únavu pripisujem tomu, že mám toho veľa. S odhodlaním idem v 10. deň karantény na test s presvedčením, že rovno z testovania pôjdem do práce. Pozitívny výsledok testu som akosi nechcela prijať, môj plán bol predsa iný – nuž, padol, celkom sa zrútil.

A teraz už dosť vážne, ale to som si ešte nechcela pripustiť. Doma som si ešte nechcela pripustiť. Doma som si lahla - na chvíľu si oddýchnem, povedala som si. Prácu z domu som vymenila za PN – pre každý prípad. A dobre som urobila. Môj stav sa za pár hodín – dní celkom zmenil – pravdaže k horšiemu, nasledujúcich 11 dní som strávila v posteli. A to som ešte rada, že vo vlastnej, lebo boli chvíle, keď to vyzeralo, že tú posteľ hádam aj budem musieť zmeniť za nemocničnú. Mala som jednu kritickú noc, keď mi bolo zle a bojovala som s myšlienkou či zavolať, alebo nezavolať záchranku. Sedela som na posteli – bolo to lepšie ako ležať – a len občas som vzdychla „Pane Ježišu, pomôž mi!“ Modliť som sa nevládala, nebola som schopná jedinej sústredenej myšlienky. Určite mala na tom podiel aj istá dávka strachu a paniky. A vtedy som pocítila, čo to znamená „byť nesený“. Hmlisto som si spomenula na príbeh, ako veriaci človek po smrti rozoberal s Pánom Bohom svoj život a Pánu Bohu vyčíta, že nie vždy bol pri ňom. Pán Boh mu ukázal cestu jeho života, šlapaje, vedľa ktorých boli iné šlapaje a hovorí mu: no vidíš: tieto druhé šlapaje, to som ja, vždy som ťa sprevádzal. No na istom úseku života sa jedny šlapaje stratili. A človek hovorí: „Tak vidíš – a tu som kráčal celkom sám, tu si ma opustil“. Pán Boh mu na to: „nie, to nie sú tvoje

šlapaje, sú moje – na tomto úseku som ťa niesol.“ A práve takto som sa cítila, to je jediné, na čo som sa dokázala sústrediť, upriamiť, že Pán Boh ma teraz nesie. Takto som – s narýchlo pobalenou taškou sedela odovzdane v posteli, želajúc si, aby už bolo ráno a nemusela som uprostred noci robiť na ulici rozruch so záchrankou.

Ráno prišlo, zavolala som svojej lekárke a ona mi naordinovala lieky a spray na dýchanie. Poctivo som ležala, garde sa zmenilo, teraz mi varil čaj syn. V pyžamovom úbore, sama v izbe, aby som bola izolovaná od ostatných, som „oslávila“ moje okrúhliny. Kríza pominula, môj stav sa pomaly zlepšoval, začala som čiastočne pracovať z domu a plánovala som si, v ktorý deň nastúpim do práce. Keďže môj kašeľ neprestával, lekárka ma poslala na RTG a ten ukázal nález na pľúcach. Bolo jasné, že tak, ako som si to naplánovala, sa do práce nevrátim. A tak postupne malými krokmi som sa dopracovala k tomu, aby som naplno precítila text z Jakubovho listu: „Ak

Pán bude chcieť.“ Cez vlastné skúsenosti, cez vlastné poznanie – o to cennejšie, hlbšie, trvalejšie. Uvedomila som si, koľko mojich plánov v priebehu takého krátkeho obdobia bolo zbytočných a nereálnych, ak to Pán mal so mnou naplánované inak.

Som stále doma a doliečujem sa. Už si nerobím plány, v ktorý deň nastúpim do práce. Bude to, „... ak Pán bude chcieť...“. Vďaka technike môžem pracovať z domu – aj keď nie celkom, ale viac-menej plnohodnotne.

Okrem poznania, že v našich plánoch sa nemáme spoliehať len na seba, mi okrem všetkých ťažkostí táto doba priniesla ešte niečo pozitívne. Priestor, čas na čítanie Biblie. Spoznávam, že keď sme príliš zaneprázdnení a nedokážeme si nájsť čas na čítanie Božieho slova, môže sa stať, že Pán Boh nám ten čas dá. Už nejaký čas čítam Bibliu postupne, zaradom. Nie je to román, ktorý človek má rýchlo zhltnúť – je to slovo, ktoré nás má sýtiť. A čo nás sýti, to treba aj stráviť – teda v tomto prípade popremýšľať,

pouvažovať. Teda nejde tu o rýchlosť, no istý systém a tempo by tu mali byť. A ja musím povedať, že vzhľadom na pracovné zaneprázdnenie to tempo čítania bolo u mňa niekedy rýchlejšie, niekedy pomalšie a niekedy aj žiadne. Teraz si každý deň vyhradím na Bibliu čas. A práve v tomto období som sa prostredníctvom – pre mňa dosť náročných a niekedy aj nie celkom zrozumiteľných posledných prorokov - dostala k evanjelistom, radostnej nádeji plnej zvesti o príchode, živote a odkaze Pána Ježiša. Je to pre mňa symbol, že všetko speje k lepšiemu, krajšiemu, radostnejšiemu.

„Pane Bože, prosíme Ťa, nebuď taký prísny na poletujúce lístie a neprenasleduj suché steblo. Nezlom úplne nalomenú trstinu a neuhas tlejúci knôt. Ty si ten, ktorý nás vedieš dolu do ťažkostí tohto života, aby si nás prečistil a nie zahubil. Daj pochopiť ľudstvu v tejto zložitej dobe, že nás napomínaš a orezávaš ako vinič, aby si nás vychoval k poslušnosti voči Tebe. Amen“

Iveta Kanisová

Autori piesní v našom evanjelickom spevníku: VINCEHENRY FRANCIS LYTE

Dnes si niečo viac poviem o škótskom autorovi Henrym Franciso- vi Lyte, od ktorého máme v našom ES dve piesne:

ES 238 Sláva, duša, nebies Pána, ktorá nás povzbudzuje k neustálej chvále a oslavovanie nášho Boha.

ES 439 Zostaň pri nás, táto pieseň je modlitba- prosba, aby s nami Pán bol v každý čas, no hlavne, keď sa poberáme na spánok.

Henry Francis Lyte sa narodil 1. júna 1793 v Edname neďaleko škótskeho Kelso ako druhé dieťa Thomasa a Anny Márie (rodenej Oliverovej) Lyte. Lyteho otec sa viac zaujímal o rybolov a strelbu ako o plnenie svojich rodinných povinností. Krátko po tom, ako zariadil, aby jeho dvaja najstarší synovia navštevovali kráľovskú školu Portora v Enniskillene v grófstve

Fermanagh v Ulsteri, opustil rodinu. Matka Anna sa presťahovala do Londýna, kde zomrela spolu s najmladším synom. Riaditeľ školy Portora Dr. Robert Burrowes objavil nadanie Henryho Lyteho, preto zaplatil chlapcovi štúdium a cez prázdniny ho privítal aj vo svojej vlastnej rodine, a tak sa Lyte stal jeho adoptívnym synom.

Po štúdiu na Trinity College v Dubline prijal Lyte v roku 1815 anglikánske vysvätenie a istý čas pôsobil v kuratórii v Taghmon neďaleko Wexfordu .

V roku 1817 sa stal kurátorom v Marazion v Cornwalle. Stretol sa tam a oženil s Anne Maxwellovou, dcérou známej škótsko-írkej rodiny. Bola od neho o 37 rokov staršia, a tak sa nemohla vyrovnáť dobrému vzhľadu a osobnému šarmu svojho muža. Napriek tomu bolo manželstvo šťastné a úspešné. Anne pomohla Lytemu nielen tým, že prispela svojím rodinným majetkom, ale bola aj vynikajúcou správkynou domu a financií.

Mali spolu dve dcéry a troch synov, z ktorých jeden bol chemik a fotograf

Farnham Maxwell-Lyte .

Vnuk Sir Henry Churchill Maxwell-Lyte bol známym historikom.

V rokoch 1820 až 1822 žili Lyteovci v Sway v Hampshire. Tu Lyte prišiel o mesačnú dcéru a napísal svoju prvú knihu, ktorá neskôr vyšla ako *Tales In Verse*. (1826).

V roku 1822 sa Lyteovci presťahovali do Dittishamu v Devone na rieke Dart a potom, keď sa mu zlepšil zdravotný stav, do malej farnosti Charle- ton. Celý svoj život trpel rôznymi chorobami dýchacích ciest.

Do 40-tych rokov 19. storočia trávil Lyte väčšinu času v teplejších podnebiach Francúzska a Talianska. Leto 1847 strávil v Berry Head a potom po poslednej kázni pre svoj zbor na tému svätého prijímania odišiel opäť do Talianska.

Zomrel 20. novembra 1847 v Nice, v tom čase v Sardínskome kráľovstve, kde bol pochovaný. Jeho posledné slová boli: „Pokoj! Radosť!“

Podľa internetu spracoval

Marián Beréni

Život a dielo Sadhu Sundara Singa (18. časť)

Podľa Sundara Singa „Kristus je Božím obrazom, podľa ktorého Boh stvoril človeka. Je dokonalým a pravým obrazom Boha, napriek tomu, že v mnohých ľuďoch je tento obraz iba nedokonalý a zakalený.“ V hriešnikovi bol tento obraz večného Stvoriteľa znetvorený a znečistený, ale nie vymazaný. Padlý človek nesie vo svojej duši aj ušlachtilé rysy svojho Stvoriteľa. Hriech nie je primárnou a konečnou skutočnosťou v ľudskej prirodzenosti.

„Hriech nemá samostatného bytia sám o sebe. Preto nikto nemôže povedať, že hriech je niečím stvoreným. Je iba pomenovaním pre určitý stav. Je iba jeden Stvoriteľ a ten je dobrý. Preto nemohol stvoriť niečo zlé. To by odporovalo Jeho podstate. Neexistuje niekto druhý, ktorý by nezávisle na svojom Stvoriteľovi stvoril veci. Hriech preto nie je ani súčasťou stvorenia, ani nemá nezávislosť... Je to teda scestný a rozkladný stav... Hriech je názov pre čin vzbury proti Božej vôli a čin pre uplatňovanie vlastnej vôle.“

Je pozoruhodné, že v týchto stavoch jednoduchého indického Kristovho učeníka zaznievajú tóny novoplatónskeho učenia o hriechu, ako sa s nimi stretávame pri Origenovi, Aeropagitovi, Augustínovi, Ekhartovi. Rozkladnú silu hriechu zobrazuje Sundar Sing týmto príkladom: „Keď som cestoval z Ameriky do Austrálie, počas jedného dňa sa nedali poslať žiadne telegrafické správy, lebo bola sil-

ná búrka. Rovnako aj hriech otriasa duchovnou atmosférou a my nemôžeme počuť Boží hlas.“

Jadrom kresťanstva je, že Ježiš Kristus zachránil svoj ľud od jeho hriechov. Tých, ktorí v Neho veria, robí slobodnými od moci hriechu tak, že im dáva schopnosť ho premôcť.“ Hymnus o spásе jedine milosťou, ako ho spieval Augustín a Luther, zaznieva rovnako v posolstve Sundara Singa. Spasenie je podľa neho čisté a nezaslúžený Boží dar, nezaslúžená Božia milosť.

„To je moje svedectvo, že sme si pokoj nemohli stvoriť, iba sme ho mohli prijať v modlitbe od Ježiša Krista.“ S neutíchajúcou energiou Sadhu stále hlása, že naše vlastné skutky nemajú moc získať nám spasenie, odpustenie hriechov, ospravedlnenie pred Bohom, pokoj duše. „Sám som vo svojej mladosti skúsil, že najväčšie vlastné úsilie o spasenie je márne“.

„Ako môžeme byť oslobodení od hriechu? Svojím vlastným snažením sa? To je podľa mojej skúsenosti nemožné. Moje náboženstvo ma učilo, že mám byť spasený vlastnými skutkami. Bolo to zaujímavé učenie, ale učenie nás môže iba niečomu učiť, nemôže nás však vytrhnúť z hriechu. Chcel som byť dobrý, mal som túžbu činiť dobro, ale nikdy som nemal na to dost síl... Hriešnik môže byť zachránený iba tým, že dá srdce Ježišovi Kristovi, nie však vlastným úsilím. Kúsok uhlia je kusom čiernej hmoty. Jeho čiernu farbu nemôžeme odstrániť umývaním a drhnutím. Aj keby sme ho po celý dlhý čas nechali ležať vo vode, po vybraní bude rovnako čierne ako predtým. Tak je to aj s ľudským srdcom. Zrástlo sa s hriechom a preto je nečisté. Nech sa ho snažíme akokoľvek očisťovať prstom a trýznením

samého seba, zostáva nečisté. Vrháme ho však do ohňa slova a ducha Ježiša Krista, dajme ho Tomu, ktorý krstí ohňom, a budeme žiť.“

„Je nemožné spôsobiť si vykúpenie vlastnou silou... Ryba, ktorá je chytená do siete, môže okolo seba vidieť do vzdialenosti niekoľkých metrov, môže sa pohybovať, je však v každom prípade zajatcom... Až vtedy, keď sa pokúša dostať na slobodu, si uvedomuje, že je skutočne chytená.“

Múdrosť, ktorú som dosiahol učením, rozšírila môj obzor. Ale napriek tomu vidím, že som zviazaný v sieti hriechu. Nie som jediný, kto to pocítil. Stretol som veľa, preveľa Indov, ktorí opustili svet. Usadili sa v nejakej izbičke v lese a premýšľali, hľadali a pracovali, aby našli cestu k slobode, ale nepodarilo sa im to. Boli iba zapletení stále pevnejšie a užšie do siete. Mnohí z nich napriek tomu hľadali, až našli Krista... Kristus zlomil putá hriechu a oni boli slobodní.“

„Mnohí ľudia, hlavne takí, ktorí neprijali Spasiteľa, hovoria: „Čiň dobro a budeš vykúpený.“ Ak máme však povedať pravdu, musíme priznať, že sme nemali šťastie, keď sme hľadali vykúpenie na vlastnú päť. Kto hovorí, že človek sa môže vykúpiť sám, podobá sa na muža, ktorý stojí vedľa studne s kusom lana a hovorí druhému, ktorý padol do studne: „Poď sem, chyť sa lana a ja ťa zachránim.“ Ale ten, ktorý leží dole v studni, povie: „Keby som sa mohol dostať hore, nepotreboval by som žiadne lano. Čo si to za blázna, že takto hovoríš?“ Práve tak je to s deťmi, ktoré hovoria, že môžu byť vykúpené vlastnými skutkami... Ježiš Kristus nám ukázal inú cestu. Zostúpil sem, kde sme my, a podal nám svoju ruku, aby nás

vyviedol zo záhuby.“

„Raz som navštívil svojho priateľa. Vybral kúsok železa, ktorý mal zvláštnu schopnosť priťahovať kov. Pohyboval magnetom nad stolom, na ktorom ležalo zlato, striebro a železo. Keď sa magnet priblížil k železu, pritiahol ho k sebe. Ale striebro a zlato, ktoré malo väčšiu cenu, pritiahnúť nemohol. Tento príbeh mi pripomenul Ježišov výrok: „Neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov...“ Kto sa považuje za spravodlivého a sám si vystačí, lebo si myslí, že nepotrebuje Vykupiteľa, bude ponechaný na samého seba. Ježiš Kristus ho nemôže k sebe pritiahnúť.“

Spasenie, ktoré sa človeku dostáva od milosrdného Boha ako čistý dar bez vlastnej námahy, spočíva v odpustení hriechov. Ale odpustenie alebo dokonca iba prikrytie hriešnych činov, nemôže znamenať úplné, trvalé spasenie. Nestačí odrezatť rôzne výhonky zo stromu hriechu, ak je potrebné odstrániť jeho korene a prekopať pôdu, v ktorej strom stojí. Spasenie a vykúpenie je skutočnosťou. Znamená radikálne zabitie zla, obnovenie celého človeka, znovuzrodenie a posvätenie. V jednej obci žilo nejaké dievča. Každý deň vymetalo zo svojej izby pavučiny. Keď jedného dňa opäť robilo svoju prácu, premýšľalo o sebe a modlilo sa: „Pane, ako teraz čistím svoju izbu, tak Ty očisti moje srdce od všetkého hriechu... Tu počula hlas, ktorý hovoril: „Dieťa, čo ti pomôže obyčajné vyčistenie pavučín? Lepšie je zabiť pavúka, ktorý pradiť tie pavučiny. Keď ho zabiješ, nebudú pavučiny... Práve tak nestačí, aby nám boli odpustené každodenné hriechy. Pretože platí apoštolovo slovo: „Vyzlečte teraz starého človeka...“

Mnohí si myslia, že spasením v Kristovi je odpustenie našich hriechov a čiastočne je to aj pravda. Ale celou, úplnou spásou je sloboda od hriechu, nie iba samotné odpustenie hriechov. Ježiš Kristus

prišiel preto, aby nielen hriechy odpustil, ale aby nás od našich hriechov oslobodil. Tak prijíma prostredníctvom Krista novú, od hriechu nás oslobodzujúcu životnú silu... Byť prostredníctvom Krista spaseným znamená: Prijatť Jeho prostredníctvom nový život, stať sa novým človekom.

„V jednej záhrade som videl trňový ker, ktorý rodil dobré ovocie. Opýtal som sa záhradníka, ktorý sa staral o záhradu, ako je to možné? Povedal mi, že do kmeňa naočkoval ušľachtilý štep, ktorý sa ujal a vyrástol. Postupne trnie v jeho blízkosti zmizlo a teraz nesie ušľachtilé ovocie. Táto skutočnosť mi pripomína spasiteľné dielo Kristovo v nás. Ako ušľachtilý štep privádza do trnitého kmeňa nový život, a tak ho pretvára v ušľachtilý strom nesúci dobré ovocie, tak Kristus prináša do nášho života nový život. Aj On necháva prúdiť Jeho krv žilami a cievmi nášho srdca a činí z nás nových ľudí, ktorí vydávajú ovocie viery... Je však potrebné prijať do svojho života nielen slová, jeho učenie, ale aj Jeho krv. To je moc Jeho smrti, čo znamená byť do neho zaštepený a stať sa novým

človekom.“ Takto kladie Sundar Sing ťažisko vykúpenia nielen do odpustenia hriechov, ale do posvätenia. Do nového života v najužšom spoľčenstve s Kristom.

Jedine tým, že človek dosiahne vo viere spoločnosť s Kristom a v ňom pokoj, radosť a blaženosť, stáva sa schopným konať skutky lásky a spravodlivosti. Jedine vtedy, keď sa stane hriešne srdce dobrým prostredníctvom

zázraku Božieho vykúpenia, je človek schopný konať dobré skutky. Pokiaľ však srdce nie je očistené a obnovené, sú všetky vykonané dobré skutky neužitočné a márne. Obnovenie srdca vykupujúcou Božou milosťou je základom všetkého mravného konania. V tom tiež spočíva podľa Sundara Singa rozhodujúci rozdiel medzi kresťanskou a tzv. prirodzenou mravnosťou, medzi kresťanským a mimokresťanským náboženstvom.

Ak je človek vnútorne premenený Božou milosťou, môže konať veľké skutky lásky. Človek však nie je povolaný iba na to, aby sa stal novým stvorením, ale na to, aby bol ako Kristus obrazom Božím.

„Keď v nás žije Kristus, stáva sa celý náš život Jemu podobným. Soľ rozpustená vo vode môže zmiznúť, ale neprestáva v nej existovať. Môžeme sa o tom presvedčiť tak, že vodu ochutnáme. Tak isto Kristus prebývajúcí v nás, akokoľvek je neviditeľný, stáva sa jasnejším prostredníctvom lásky, ktorú nám odovzdáva.“

(pokračovanie na budúce)

Preložil Martin Riecky

Zákon večnosti

Deň sa už do tmy ponoril

a vtáci už spia.

Len moje srdce nespí,

vytúkava svoju pravidelnú melódiu,

no určite už spomaľuje tep.

Predsa dlhá cesta každého unaví.

Taký je zákon večnosti,

ktorý raz povie dosť.

Nebo dalo ženám neviditeľný kľúč od všetkých brán a dverí. Dokonca ním otvárajú aj ľudské srdcia. Nik im ho nemôže ukradnúť.

Tým kľúčom je úsmev, ktorý je ako slnko, ktoré má schopnosť svietiť aj v tme.

Daniel Šovc (Paberky)

Sirota Podhradských

V skalnom potôčku

Malá brička, ťahaná dvoma vraníkmi, niesla Violu z dusného povetria veľkého panského domu pána Vilinského do lona prírody. Prvý raz od nešťastnej smrti svojho otca pocítila balzam pokoja. Pred domčekom zastal kočiari. Hneď svojho pána obklopili želiari s klobúkmi v rukách.

— Kde je mladý pán? — pýtal sa pán Vilinský po zvyčajnom pozdrave.

— Šiel, prosím ponížene, do hory s flintou, — odvetil sluha na Vilinského otázku.

Viola v chyžke našla svoju starú známú. Tá sa usmiala na dievčatko niečo zdržanlivo, lebo istotne ešte sama so sebou nebola na čistom, ako sa má k nej správať.

Matej odtiahol s koňmi do dvora, starý pán si šiel obzrieť koscov, ktorí usilovne kosili, chceli zalichotiť prítomnému pánovi. Viola sa poobzerala v izbičke a v malej predsieni, slúžiacej i za kuchynku a východ na maličký pôjd. Celá táto miniatúrna domácnosť sa páčila mladému dievčaťu i zaumienila si poprosiť Krčuľu, aby jej dovolila variť v nej pre ujca kávu alebo zapraženu polievku alebo halušky, ktoré už aspoň vedela uvariť. Krčuľa jej to vďačne prisľúbila. Mladá duša cítila znovu radosť žitia a tešila sa krásnemu dňu, dobrej Krchovej, bystrému potôčku i všetkému, čo ju obklopovalo. Zrazu počula štekot psa. Tam sa zjavil mladík, silný, šumne vyrastený, pohľadu smelého, otvoreného. Zdravá farba jeho tváre a jasný pohľad belasých očí robil milým tento zjav a strmý, sebavedomý pohyb tela zvyšoval pôvab jeho osoby. Cez plece mal prehodenú pušku.

Viola mu napäto pozerala v ústrety, hotová do boja, veď v mladíkovi mienila poznať Júliusa Vilinského.

Aj on ju zbadal; chvíľu zastal, pozoroval ju, potom tým strmšie stúpal hore k nej.

— Či sa neklamem? Si to ty, malá Viola Podhradská? — volal zďaleka.

Viola neverila svojmu sluchu.

— Vidiš, ja ťa už poznám, a aby si aj ty mňa poznala, predstavujem sa ti — ako Július Vilinský, nádejný polesný, ak Boh dá! — dodal s nepatrným povzdychom a podal jej priateľsky ruku, do ktorej ona vložila svoju zdravú.

— Tak, teraz už vieš, kto som ja. O tebe všetko viem, všetko aj to, čo ten hlúpy Imro vykázal. Nerob si nič z toho, dievčatko, on ti veľmi nerozumne povedal, hoci ti aj ja musím povedať, len inými slovami, aby si sa za mňa nedržala, lebo z toho nemôže nič byť, absolútne nič! Ja už mám inú lásku, a láska, vieš, ale ty nevieš, čo je láska, hejže? Kdeže by si ty to znala! — dodal, keď Viola na jeho divnú otázku odpovedala záporným pokrútením hlavy.

— Tým ťa nechcem uraziť, — pokračoval ďalej polovážne. — Božechráň! V iných okolnostiach bola by si mi milá, ale keď už šuhaj ako ja má milenkú, ako je moje Marienka, to je nemožné! Pozri, tu je stužka, ktorú Marienka v tanci stratila, a ja som ju zdvihol. I pýtala ju späť, ja, pravda, nechcel som jej ju dať, konečne mi dobrovoľne ponechala moju korisť.

— A čo sa týka tvojho otca, ja tomu naskrze neverím, čo hlúpi ľudia o ňom tárajú, veru nie, a preto ti poviem, aby si vedela, že sa ešte nájdu na svete i takí ľudia, ktorí veria v lepšiu bytosť človeka.

Vďačným pohľadom a podaním ruky odplácala šuhajovi za jeho dobrodušnosť.

— Vďaka! — zašeptala.

— Niet za čo, devuška, niet za čo! — Ale my budeme dobrými priateľmi, pravda, i proti tým tam dolu! — a ukázal rukou smerom k mestu.

— Preto mi musíš aj ty tykať a povedz mi Julo, Julko, Juliček; ako Krčuľa, moja stará dojka, keď sa zabudne, čo sa jej často stane. Hej, Krchová, komu to tie kurence, komu?

— Nuž, mladý pán, všetkým na večeru, — odvetila oslovená.

— Teraz si dala pozor a nazvala ma menom, akým chce rešpektovať vo mne pána Vilinského. Tak ako som povedal, povedz mi len: ty, Julo. Lebo by to bolo veľmi smiešne, aby sme bývali v jednom dome a boli si tak cudzí. Ja ťa pokladám už za svoju sestru, tak ako malú Emušku; Hermínka, tá nechce nič inšie, len byť mojou švagrinou, čo jej naša mama nabila do hlavy. Nuž, nechže si ju majú, ak je Imro pri tom; ale môj otec, ten sa zasa na mňa hnevá, že sledím po horách, a keď ti je to môj živel, moja rozkoš; zo mňa naskrze nebudú mať gazdu!

— Prosím ťa, neodporuj mu dnes, bol chorý, — riekla Viola zajakavo, vysloviac slovičko „ty“ prvý raz cudziemu človeku.

K mladým ľuďkom prišiel starý pán.

— Vidím, že ste sa už oboznámili, to je pekne od teba, Julo, ale nebárs sa mi páči, že mi nechávaš robotníkov bez dozoru.

— Odpusť, otče, pukušenie bolo príliš lákavé!

Šuhaj mlčky vošiel dnu a zavesil pušku pri dverách. Starý nazrel Krchovej do hrncu a vyšiel zasa k svojim koscem a obzrieť sa po hospodárstve.

Julo pozrel útrpne na Violino rameno.

— Bolí ťa? Vidiš, sestrička, to sa mi veľmi páči, že si mala toľko odvahy a smelosti brániť si otca, ty si skutočne malá hrdinka! — povedal a prisadol k nej.

No pri večeri, ktorá pozostávala z kurčiat s omáčkou paprikovou a z halušiek, Julo dokázal, že ešte jestvuje na svete niečo, čo požíva jeho priazeň, a to boli halušky. Starý pán jedol málo a skoro si vyhľadal lôžko, ktoré vždy bývalo prichystané pre neho.

Julo sa prívetivo odobral od Violy a s ľahkým srdcom vysadol na vozík, ktorý skoro za tým zmizol za návrším zrakom Krchovej a Violy. Violen dnes prvý raz od otcovej smrti sa zdalo, že je svet ešte nie taký zlý, žitie nie také smutné, ako si myslela.

Na Majeri chodili zavčasu spať a včas ráno vstávali. Len Krčuľa ešte riadila a šafárla v kuchynke obvyklým svojím vážnym spôsobom. Konečne vyšla ku Violen a ponúkla jej, aby ju nasledovala do jej komory.

Opustili teda domček pánov a kráčali chodníkom k bočným staviskám.

— Kto to? — spýtala sa Viola a zastala. Pred gazdovou chyžou stála, ba pohybovala sa divnými pohybmi ženská postava.

— Kto je to? — zvolala Viola vystrašeno.

Aj podivná deva zastala a s výkrikom splašenej zveri vbehla do domu.

— Veronka Tieškuľa, — šepkala Krchová so vzdychom.

— A prečo je taká, taká?

— Je chorá a nešťastná, no budem vám ešte snáď niekedy o tom rozprá-

vať, smutná to povesť.

Skoro potom uložila Violu do svojich podušiek.

— Nebojte sa, v týchto nik nespáva, to sú mi od matere. Pánboh jej daj slávu večnú! — Potom si ešte zanôtila večernú pieseň. Viola utíšená pocitom istoty dovolila všetkým predstavám tohto dňa predstúpiť pred svoje zmysly, rozmýšľala o Julovi, Veronke a o materi Krchovej, ktorej periny ešte odvtedy pochodia. S uvažovaním, koľko tomu asi môže byť rokov, konečne usnula na Majeri.

Keď sa ráno prebudila, Krchová stála nad ňou a usmiala sa prostodušne.

— Včera večer sme niečo zabudli, mali ste si hrady na povale prečítať, prvé sny v nových hospodách sa vyplňajú.

— Škoda! — usmiala sa Viola a podávala ruku starej, ktorá potom vzala jej ramienko a obviazala ranu.

— Aby sme neuriekli, ale ruka sa hojí a neminie týždeň, môže ísť obvaz dolu, ruka sa zahojí.

Teraz podme, treba pánovi uvariť raňajky.

Viola nasledovala Krchovú. Darmo sa obzerala po dvore, Veronku nevidela, zdalo sa jej len, že niekde z oblôčka kuká na ňu nesmelo dvoje belasých očí.

Ujec už bol na nohách a zdalo sa, že sa veľmi dobre cíti. Na jej raňajší pozdrav odvetil prívetиво a pozval ju so sebou do včelína, kým Krchuľa pripraví kávu.

Vo včelíne bol vzorný poriadok, len v kútoch zosnoval jeden alebo druhý pavúk svoje siete, odkedy ruka včelárova sama tu neriadila. Viola sa ponúkla pánu tútorovi na pomoc pri manipulovaní okolo včiel, čomu on bol rád a začal jej vysvetľovať výhody nového včelárenia nad starým. Hneď jej dal aj krídlo, aby bezočivých pavúkov pozháňala a očistila včelín od týchto nepriateľov včiel.

— Nemám horšieho nepriateľa pri včelách ako pavúka. Tu čosi-kamsi osnuje celé plachty a neúnavne číha na nič netušiacu včielku.

Len príchod Krchovej vyrušil ich z príjemnej a zošľachtujúcej práce. Volala ich k raňajkám, ktoré pripravila a v izbe nastolila. Starému pánovi káva nechutnala.

— Alebo si sa nedoučila, Zuza, alebo si sa preučila kávu variť! — zasmial sa urodzený pán.

— Alebo, — myslela si Krchová, —

je milostpánov žalúdok nie viac taký, ako býval.

Viola sa Krchovej ponúkla, že jej bude pomáhať variť kávu pre ujca, jej že veľmi dobre chutnala, ale chorým ľuďom musí sa niekedy premeniť kuchárka.

Takto Virole plynuli dni v tomto svetom nedotknutom kútiku a dobre sa cítila.

I noviny prinášali a ona sa ponúkla čítať nahlas časopisy, ktoré prišli, najmä večer, keď si ujec ľahol do postele.

— Dievča, ty ma celkom rozmaznáš, odjakživa som si žiadal, aby mi niekto večierkom predčitoval!

— Veď ja to vďačne konám a môže sa to vždy stať, keď len milý ujec dovoľí.

Týmto spôsobom utužoval sa pomer medzi tútorom a zverenkou vždy viac a viac.

Istého dňa prišiel Julo s Imrichom, no ako Viola počula, že je Imrich tu, odišla do hory, aby sa nemusela s ním zísť. Vedela, že sa nemôže premôcť voči nemu, čo by jej snáď ujec zazlieval. Ale Julo v sprievode svojho psa ju vyhladal.

— Vyhybaš sa mu? Nie div, sestrička. Ako by aj nie, keď on má také vysoké náhľady o všetkom na svete, že každý rozumný človek musí hlavou pokrútiť nad tým. Nieto dňa, aby sme sa my dvaja nepovadili. Ja viem, že ho raz nejeden skvelý plán kopne a on pozde nahliadne, že nie je všetko tak, ako si to predstavuje, — rozprával Julo rozhorčene. — Preto je on i pýchou rodiny, miláčikom, ktorý má raz uskutočniť otcove skvelé plány, maminým protežantom, ktorá mu vychováva Hermínku za jeho budúcu vernú manželku, aby ho mal kto reprezentovať, keď bude ministrom. Vychovávajú ju v hlavnom meste a, pravdaže, na trovy otcove. Dosiaľ to išlo ľahko, ja som nemal nič proti tomu, kým som nepoznal, čo oni so mnou chcú. Ja im mám študovať hospodárstvo, čo som už i počal, lebo som myslel, že predsa im budem môcť po vôli urobiť, no i ja cítim v sebe samostatný prúd, nedám si natisnúť povolanie života inými, sám sebe chcem byť niečím alebo ničím! Ja im mám prevziať hospodárstvo, ktorého polovica je prepísaná na mamu, z druhej polovice mám potom vyplácať Imra, ktorý bude pri svojej kariére v Pešti potrebovať groše, a Emku, to sa potom dá hospodáriť! Ej, takým bláznom nebudem!

Julo vyskočil strmo z machového

sedadla, kam sa obidvaja usadili, a prešiel niekoľko ráz popred Violu.

— Divné ti je, že ti to rozprávam, ale ja viem, že ma ty rozumieš, ty, ktorá máš mnoho príbuzného so mnou, už i tým si dosiahla moju sympatiu, že nie si miláčikom mamy a Hermínky a Imra. Emuša, nebožiatko, pre nás ešte niečo platí, ale to je slabé, nevládne decko. Tak vidíš, odkázaní sme na seba; okrem Krchule, ktorá ma nedá ani za slepého koňa, lebo mi bola dojka. Ona aj k tebe bude dobrá, len keď sa raz roztopí jej priazeň.

Krchuľa pripravila desiatu, ktorá Julovi, hoci bol rozžialený, znamenite chutila, veď stará dojka uhádla, že nové zemiaky s maslom a bryndzou vždy Julka uspokojili.

A keď odišiel aj ujec, Viola ostala sama na Majeri, kde by si želala navždy prebývať. V ochrane a starostlivosti Krchovej cítila sa dobre. S Veronkou sa zišla len veľmi zriedka, aj vtedy bojzливо utekala pred ňou a potom cez malé okienko svojej izbičky zvedavo pozorovala za Violou a tu a tu sa aj usmiala na ňu. Tak rada by bola Viola zvedela, kto je toto dievča a čo sa s ním stalo.

O Veronke, hoci bola slúbila, Krchuľa nechcela rozprávať Virole. Veronka bola šumná, spievala celý deň ako vtáča v hore, až jedného dňa, keď dlho nechodila domov z hory, kam šla zbierať jahody, našli ju bez seba, omdletú, peny na ústach, oči stĺpkom obrátené... Mať jej od laku ochorela, chorela a vytlela, otec sa stal málovravným, chcel už viac ráz opustiť službu, ale pán urodzený ho vždy prehovoril, že si on veru nepustí takých dobrých sluhov od seba. Nešťastné dieťa zostalo veľmi choré. Z tej zlej choroby, kvietok môj, to chodí na ňu, i včera som bola u nej, a ako sa mi všetko zdá, nebude dlho medzi nami.

— A či sa nepokúsili vyliečiť ju? — spýtala sa Viola.

— Horkýže nie! Sám pán dal doviezť sem doktorov, ale ako jedného alebo druhého z nich zazrela, začala kričať a triasť sa na celom tele, a keď jej aj lieky podávali, nemalo to nijaký účinok.

Odvtedy Viola so sústrastou sledovala Veronku a zaobchodila s ňou láskavo, čo jej pomaly prinieslo priazeň nešťastnej devy.

Podľa originálu
od Terézie Vansovej
vyberá L. Jancíková

MODLITEBNÉ OKIENKO marec 2021

Modlíme sa za ľudí, ktorí trpia nemocou, za úplnú odovzdanosť do Božích rúk

„Kto v skrýši Najvyššieho prebýva a odpočíva v tóni Všemohúceho, ten vraví Hospodinovi: Moje útočisko, hrad môj, môj Boh, ja v Neho dúfam! Lebo On vytrhne ťa z pasce lovca, od zhubného moru. Perutou svojou prikryje ťa, a nájdeš útočisko pod Jeho krídlami; Jeho vernosť je štítom a pavézou. Nočného postrachu nemusíš sa báť, ani strely, ktorá lieta vo dne, ani moru, čo sa vlečie v mrákote, ani nákazy, čo napoludnie pustoší. Nech ich padne tisíc po tvojom boku a desaťtisíc po tvojej pravici, k tebe sa to nepriblíži. Len pozrieš očami a uzrieš odplatu bezbožných. Keďže Hospodin je tvoje útočisko, postavil si si Najvyššieho za útulok: nič zlé sa ti nestane, ani rana sa nepriblíži k tvojmu stanu. Lebo o tebe dá príkaz svojim anjelom, aby ťa strážili na všetkých твоjich cestách. Na rukách ponesú ťa, aby si si nohy neudrel o kameň. Po levoch a zmijach budeš kráčať, pošliapeš levica i draka. Vyslobodím ho, lebo sa ma pridrža, a ochránim ho, lebo pozná moje meno. Bude ma vzývať a vyslyším ho; budem s ním v súžení, vytrhnem ho a oslávim. Nasýtím ho dlhým životom a ukážem mu svoje spasenie. (Žalm 91)“

Pane Ježišu Kriste, často sme vo svojom živote nestáli, hlavne vo viere v Teba. Keď nás prikvačí choroba, často Ťa za to viníme a pýtame sa, prečo práve my? Neuvedomujeme si, že Ty si nás stvoril, si správcom nášho života, všetko o nás vieš a Tvoju nemilosť si každý jeden z nás za svoje hriechy a neusporiadaný život zaslúžime. Ty nám však neudeľuješ podľa našich zásluh, ale vidíš do našich srdiec, často skúšaš našu vieru aj neduhmi, ktoré nás v živote postretnú, protivensťami, ktoré často znášame aj keď sú nepríjemné a vzbudzujú v nás pocit, že je to neprávom. To hovorí za nás pýcha, ktorú Ty nemôžeš zniesť, pretože si Svätý a jediný bez hriechu. Prosíme, daruj nám pravú vieru, aby sme Ťa zo svojich súžení neobviňovali, ale aby sme sa reálne pozerali na naše životy, uvažovali tak, ako by si na našom mieste uvažoval Ty. Prosíme, zmierni bolesti

a utrpenie všetkých, ktorí trpia rôznymi chorobami a bolesťami, Ty buď ich láskavým lekárom a svojim požehnaním ich povzbudzuj vo viere a nádeji na uzdravenie. Daj, aby sme aj v takej situácii smeli obracať na Teba svoj pohľad, cítiť sa chránení v Tvojej blízkosti ako v pevnom hrade. Daruj nám pocit dôvery, že nás nemôže z Tvojich rúk vytrhnúť ani to najväčšie mysliteľné zlo. Vypočuj nás, Otče dobrý.

AMEN

10. týždeň

Prosme o dar múdrosti a čisté srdce.

„Jeden dostáva skrze Ducha slovo múdrosti, iný podľa toho istého Ducha slovo poznania...“ (1. Kor. 12-8)

Ďakujeme Ti, drahý Otče nebeský, za dar slova, ktorý si nám dal. Ďakujeme za to, že plníš všetko, čo si zaslúbil. Ďakujeme za zoslanie Ducha svätého, ktorý nám prináša schopnosť modlitby, ukazuje nám cestu, návrat k Tebe, cestu, ktorou je Pán Ježiš. Tak ako čítame o Božom duchu, ktorý sa chce prejavíť v živote človeka v prorocťve 11. kapitoly proroka Izaiáša, - ako duch múdrosti a rozumu, duch rady a sily, duch poznania a bohobojnosti – múdrosť, chápanie, schopnosť dobre poradiť, sila charakteru, poznanie Božích zámerov v Božom slove a bázeň pred Pánom.... To sú prejavy Božieho ducha a všetko začína múdrosťou, nielen v Biblii, ale aj v živote človeka. Ty, Pane, si nám zaslúbil, že keď budeme o niečo prosiť v Tvojom mene, vypočuješ naše prosby. Tak Ťa prosíme, aby si nás viedol svojím svätým Duchom, odstránil z nášho života všetky zábrany a prekážky, odpustil hlavne naše rozhodnutia riadiť sa múdrosťou tohto sveta. Daj nám múdrosť hľadať rozhodnutia podľa Tvojej svätej vôle. „Pane, nauč nás tak rátať naše dni, aby sme múdre srdce získali.“ (Žalm 90:12).

AMEN

11. týždeň

Chváľme a vebme nášho Stvoriteľa v každom čase

„Svätý, svätý, svätý, Pán Boh všetkých svetov...“ (Izaiáš 6:3)

Vzdávame Ti chválu, česť a slávu, my dvíhame svoje ruky, vyvyšujeme Ťa,

lebo Ty si Pán, veľké veci robíš nám, nikto nie je ako Ty... je veľká, nad nebesá Tvoja sláva a milosť. Nemôžeme Teba, Pane neba i zeme nechváliť, veď čímže by bola naša modlitba, ktorá vychádza z hlbín duše, keby nebola vypočutá? Ty si jediný, ktorý plníš všetky svoje zaslúbenia. Nedokážeme vysloviť slovami Tvoju veľkosť, moc a slávu, dobrotu, svätosť a milosrdenstvo. Ďakujeme, že sa smieme radovať, veseliť a byť šťastní v Tvojej blízkosti, lebo Ty si mocný, milovaný, náš Otec nebeský, nemenný a za to Ti vzdávame a budeme vzdávať chvály naveky.

AMEN

12. týždeň

Modlíme sa za dar modlitby

„A navrátia sa k Hospodinovi, a dá sa im uprosiť a uzdraví ich“ (Izaiáš 19:22)

Pane, vo svojich slovách nás stále znovu uisťuješ, že nás rád vypočuješ. Sme nesmerne vďační za skutočnosť, že Ty si živý Boh, počuješ nás a odpovedáš na naše prosby nielen v čase súženia, ale aj radosti. Nie čas, ale modlitba je liekom na každú chorobu a problém, tento liek si predpísal Ty, Stvoriteľ a majestáť vesmíru. Aj to, že modlitba je dýchaním duše, budovaním viery, vedome udržiavané spojenie so zdrojom sily a múdrosti, a tá ukazuje na naše jedinečné postavenie pred ostatnými tvormi, ktoré si stvoril. Sme vďační za tieto skutočnosti aj za to, že si nám vo svojom slove ukázal, ako sa modliť a dal si nám príklad, ako sa modliť, keď bol Tvoj Syn Pán Ježiš požiadaný učeníkmi: „Pane, nauč nás modliť sa...“ (Lukáš 11:1) a Ty si vyslovil krásnu modlitbu OTČENÁŠ, ktorá zostáva modlitbou aj pre nás a pretrváva veky. Prosíme, nauč nás modliť sa tak, aby si nás vypočul: „Nech sa stane Tvoja vôľa ako na nebi, tak i na zemi.“ Daj, aby naše modlitby boli modlitbami viery, lebo len tak si lepšie splníme svoje úlohy, obstojíme v pokušeniach, vernejšie poslúžime iným a zodpovednejšie sa budeme rozhodovať – všetko s Tvojou pomocou. Vypočuj nás, Otče nebeský, skrze svojho Syna a nášho Spasiteľa Pána Ježiša Krista.

AMEN

Pokračovanie na 12. str.

Náboženské vysielanie Rozhlas a Televízia počas mesiaca marec

Náboženské vysielanie Rozhlas a Televízia, ktoré je dostupné ku dňu uzávierky.

ROZHLAS

STREDA – 3. marec

Rádio Regina

Večerná rozhlasová pobožnosť 17.30

Kazateľ: Štefan Kiss

Kantor: Stanislav Tichý

ŠTVRTOK – 4. marec

Regina Západ

Viera v živote 21.05 – 21.50

Ekuména vo svete 21.50 – 22.00

SOBOTA – 6. marec

Regina Západ

Stretnutia v zbere

Stretnutia sú plánované a budú prebiehať podľa toho, ako nám to dovoľia nariadenia úradu verejného zdravotníctva.

Utorok:

Sestry vo viere o 10.00 hod

Stretnutie mužov o 18.00 hod

2. a 4. utorok v mesiaci

Streda:

Biblická hodina pre dospelých o
17.00 hod

Piatok:

Konfirmačná príprava:

1. ročník 15.00 hod.

Konfirmačná príprava:

2. ročník 15.30 hod

Dorast: 16.00 hod

Mládež: 17.00 hod

Modlitebná skupinka mladých
sestier o 17.15 hod.

Modlitebná skupinka: 18.00 hod

Nedeľa:

Detská besiedka: Počas služieb
Božích 10.00 h

Spoločenstvo evanjelických

žien: 21. marca o 16.00 hod

Rodinné spoločenstvo:

28. marca o 16.00 h

Ekuména vo svete 06.05 – 06.15

Duchovné horizonty 17.15 – 18.00

Rádio Devín

Nad Slovom 17.00 – 18.00 s Bohda-
nom Hroboňom

NEDELA – 7. marec

Rádio Slovensko

Opri sa o mňa 12.27 – 12.57

Encyklopédia spravodlivých 22.19

Rádio Devín

Krajina duše 07.00 – 08.00

Regina Západ

Duchovné horizonty 05.00 – 05.45

Regina Východ

Božie mlyny 06.15

STREDA – 10. marec

Rádio Regina

Večerná rozhlasová pobožnosť
17.30

Kazateľ: Štefan Kiss

Kantor: Stanislav Tichý

ŠTVRTOK – 11. marec

Rádio Regina

Viera v živote 21.05 – 21.50

Ekuména vo svete 21.50 – 22.00

SOBOTA – 13. marec

Rádio Regina

Ekuména vo svete 06.05 – 06.15

Duchovné horizonty 17.15 – 18.00

NEDELA – 14. marec

Rádio Slovensko

Opri sa o mňa 12.27 – 12.57

Encyklopédia spravodlivých 10.05
– 11.00

Rádio Devín

Krajina duše 07.00 – 08.00

Regina Západ

Duchovné horizonty 05.00 – 05.45

Regina Východ

Božie mlyny 06.15

STREDA – 17. marec

Rádio Regina

Večerná rozhlasová pobožnosť
17.30

ŠTVRTOK – 18. marec

Regina Západ

Viera v živote 21.05 – 21.50

Ekuména vo svete 21.50 – 22.00

TELEVÍZIA

ŠTVRTOK – 4. marec

:3 Anička Jurkovičová 12.55 – 14.07

PIATOK – 5. marec

:2 Miesto pre modlitbu 12.30 –
12.57 O novej sakrálnej architek-
túre

NEDELA – 7. marec

:2 Orientácie 11.05 – 11.30

:1 Slovenský panteón 20.30 – 21.19

Milan Rastislav Štefánik

Cesta do nemožna 21.25 – 22.54

PONDELOK – 8. marec

:2 Božie deti 22.30 – 23.54

:3 Dejiny kresťanstva 09.00 – 09.25
(vysielanie každý deň až do piatku)

SOBOTA – 13. marec

:3 Televízny prenos Služieb Božích
z evanjelického kostola v Modre –
Kráľovej 18.00

Kazateľ: Pavel Kollár, 1. konsenior
BAS

Liturg: Vladimír Kmošena, 2. kon-
senior BAS

Kantor: Michal Makovník

NEDELA – 14. marec

:1 Televízny prenos Služieb Božích
z evanjelického kostola v Modre –
Kráľovej 10.00

Kazateľ: doc. ThDr. Sidonia Horňa-
nová, PhD., seniorka Bratislavské-
ho seniorátu

Kantor: Michal Makovník

:2 Televízny posol 14.55 – 15.21

Slovo 19.50 – 19.54 Príhovor evan-
jelického farára Jána Bunčáka na
4. pôstnu nedeľu

Katyň, vojnová dráma 21.15 – 23.10

MAREC 2021 / RTVS

3.3. a 10.3.2021

Rozhlasová evanjelická pobožnosť
kazateľ: Štefan Kiss a kantor: Stanislav Tichý
17:30 Rádio Regina

13.3.2021

Televízny prenos Služieb Božích z CZ ECAV Modra- Kráľová
Kazateľ: Pavel Kollár, 1. konsenior BA seniorátu
Liturg: Vladimír Kmošena, 2. konsenior BA seniorátu
Kantor: Michal Makovník
18:00 TROJKA

14.3.2021

Televízny prenos Služieb Božích z CZ ECAV Modra- Kráľová
Kazateľka: doc. ThDr. Sidonia Horňanová, PhD.,
seniorka Bratislavského seniorátu
Kantor: Michal Makovník
10:00 JEDNOTKA

Televízny posol
14.55 DVOJKA

Slovo

(príhovor Jána Bunčáka na 4. pôstnu nedeľu)
19.50 DVOJKA

28.3.2021 KVETNÁ NEDEĽA

Rozhlasový prenos Služieb Božích z CZ ECAV Uhorské
Kazateľka: Katarína Devečková
Kantor: Ján Marko
9:05 Rádio Slovensko

MODLITEBNÉ OKIENKO marec 2021 - pokračovanie

13. týždeň

Prosme nebeského Otca za ľudí, ktorí sú nešťastní, biedni a nevidia východisko zo zlej situácie

„Proste a dostanete; hľadajte a nájdete; klopte a bude vám otvorené; lebo každý, kto prosí, dostane, a kto hľadá, nájde; a kto klope, tomu bude otvorené.“ (Lukáš 11, 9:10)

Pane Ježišu Kriste, vieme, že je okolo nás bieda. Bieda nielen duchovná, ale aj telesná, ktorá privádza ľudí do zúfalstva. Mnohí z nich už strácajú nádej, chuť do života pre svoju zlú situáciu. Je veľa takých, ktorí si siahajú na život, aby nemuseli viac trpieť. Ich utrpenie nemá hraníc, opakuje

sa deň za dňom. Prosíme Ťa, Pane, pohliadni na nich svojím láskavým okom, vojdi do ich života, daruj im pravú vieru, pošli im do cesty ľudí, ktorí im pomôžu nielen slovom, ale aj skutkom. Pošli aj mňa, prehovor ku mne svojím slovom, aby som vedel, kam ísť, koho občerstviť Tvojím slovom, koho obdarovať a pomôcť, aby bolo menej zúfalstva a beznádej. Každý z nás je nástrojom v Tvojich rukách, aby si sa Ty oslávil. Prosím Ťa o Tvoju prítomnosť v našich životoch, daj sa nám poznať, posilňuj nás k poslušnosti, rozhlasuj svoje evanjelium strateným aj skrze nás. Prosím, vypočuj naše prosby a zachovaj nás pri živote.

AMEN